

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupen JUDr. Martinem Horčicem, advokátem se sídlem Politických vězňů 27, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 42 Az 10/2016 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2016, č. j. OAM-403/ZA-ZA11-ZA17-2016, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jíž se domáhal zrušení tohoto rozsudku. Stěžovatel namítal pochybení v řízení před krajským soudem, která jsou důvodem k podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vadu v řízení před tímto soudem, která mohla mít za následek nesprávné

rozhodnutí věci. Konkrétně namítl, že krajský soud nesprávně hodnotil relevanci navrhovaných důkazů a nesplnil svou povinnost zabývat se veškerými důkazními prostředky. Poukázal také na nedostatečné zjištění skutkového stavu a nedostatečné vypořádání žalobních námitek.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že krajský soud posoudil otázky formalisticky. Namítal, že nebyla dostatečně zohledněna skutečnost, že na území svého domovského státu nemá žádné zázemí, kam by se mohl vrátit. Uvedl, že po smrti jeho matky připadl veškerý majetek jeho sestře, a z tohoto důvodu nemá na Ukrajině možnost pobývat, aniž by se stal bezdomovcem.

[6] Poukázal také na bezpečnostní situaci na Ukrajině a s ní související brannou povinnost. Domníval se, že po svém návratu na Ukrajinu obdrží výzvu k nastoupení do armády, a současně namítl, že jako voják nastoupit odmítá.

[7] Dle stěžovatele se soud nevypořádal s důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu a s otázkou jeho možného pronásledování při návratu na Ukrajinu.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a také na rozsudek krajského soudu. Ke kasačním námitkám uvedl, že jeho rozhodnutí a také rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem. Podanou kasační stížnost považoval za nedůvodnou, a z tohoto důvodu navrhl její zamítnutí.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a naplňuje tak podmínky ustanovení § 104a s. ř. s. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nedostatečně vypořádaných žalobních námitek odkazuje Nejvyšší správní soud na svou

pokračování

ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, z nějž plyne, že je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou.

[12] K další stěžovatelově námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ve kterém rozebírá azylově relevantní důvody, a z nějž plyne, že obtíže s obživou či seberealizací nelze bez dalšího vnímat jako azylově relevantní důvody, neboť se jedná o důvody ryze ekonomické.

[13] Co se týče stěžovatelovy námitky ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, z nějž lze dovodit, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt‘, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“.

[14] Otázka povinné služby v armádě byla Nejvyšším správním soudem posuzována již několikrát. Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 Azs 194/2016 - 46, v němž dospěl k závěru, že „samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní“.

[15] Co se týče otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, ztotožnil se Nejvyšší správní soud s krajským soudem v tom, že žalovaný dostatečně posoudil, zda stěžovateli hrozí skutečné nebezpečí. K otázce udělení doplňkové ochrany odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na svůj rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 97, nebo na rozsudek ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010 - 82, publ. pod č. 2175/2011 Sb. NSS.

[16] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v dané právní věci nevystala otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, nebo byla vyřešena rozdílně, zároveň nebyl shledán důvod, pro nějž by bylo nutné učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil zásadního pochybení a posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou.

[17] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[18] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu